

bedsmænd ud over den ene Fuldmægtig i Skattedepartementet. De honorarlønnede Tilsynsmænd kan vel neppe komme til at koste saa overmaade meget. Om Enkelt- hederne heri maa vi naturligvis ogsaa for- handle i Udvalget. At der ikke kommer flere faste Embedsmænd end den ene Fuldmægtig, er dog en Tilfredsstillelse.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, saa at det kan være ophøjet til Lov og træde i Virksomhed, som det forventes, den 1ste December dette Aar.

Schovelin: Efter alt det Anerkendelses Lys, som nu er henstraaleet over Finansministeren, turde det vel være passende, at der ogsaa kom en Smule Skygge i Billedet, for at Lyset kan straale dobbelt klart. Men ogsaa jeg vil begynde med en Anerkendelse overfor Finansministeren. Det er onde Tider for den højtærede Finansminister. Der er andre Tider end de nuværende, Tider, som først og fremmest er Fredstider og Velstandstider, Tider, hvor Skatterne løber villigt ind, hvor der er et voksende Velvære, hvor Forbrugsafgifterne af sig selv giver stigende Udbytte, hvor Finansministeren kan møde op med store Overskud, betale af paa Statsgælden o. s. v. Under saadanne Forhold er det behageligt at være Finansminister. Anderledes stiller Sagen sig under en Situation som den nuværende, hvor der er Krig, hvor det ene Underskud stabler sig op ved Siden af det andet paa gigantisk Vis, og hvor Finansministeren stadig maa være betænkt paa at se sig om efter nye Indtægtskilder. Under saadanne Forhold er det af stor Betydning at have en Finansminister, der ikke hænger sig i sine egne Anskuelser, der ikke staaar stift og stædigt og stejlt paa sine Meninger, men forstaar at lempe dem, skal vi sige, efter Tidens Krav. Og den Ros maa ubetinget den højtærede Finansminister have, at han formaar dette, thi naar man ser, hvilken Stilling han i Landets Rigsdag har taget til Tanken i nærværende Lovforslag, vil man finde, at nogle af de væsentligste Indvendinger, der kan rettes mod dette Lovforslag, netop er rettede mod det af ham selv.

Under en Forhandling i Landstinget den 20. August i Aar — det er altsaa en ganske frisk Begivenhed — gjorde den højtærede Finansminister, efter min For- mening med fuldkommen Ret, de Syns- maader gældende, som man bør lægge til Grund for Betragtningen af den her fore-

slaaede Skat, og med Formandens Tilla- delse skal jeg oplæse nogle af Finansmini- sterens Udtalelser. Han siger, at naar der nu kræves en Børsskat, er det altsaa Me- ningen, „at det skal være en Art Spekula- tionsskat; man vil straffe de Folk, der spekulerer paa Børsen, ved at paalægge dem Skat“. Men han siger saa: „For det første paalægger man nu ikke Skat af moralske Grunde. . . . Hvis man er imod Totalisatorspil, maa man forbyde det; man lægger ikke Skat paa det for at udrydde det“. Og han siger videre: „Jeg har alt- saa afvist Begrebet Spekulationsskat“ — altsaa, denne Skat kan umulig være en Spekulationsskat —, „thi vi har endnu ikke i dansk Lovgivning paa- lagt moralske Skatter“. Og han tilføjer, hvad der er saa fuldkommen rigtigt: „For øvrigt tror jeg ikke, man i nogen Maade vil hemme Spekulationen i Børs- papirer ved at lægge en Skat derpaa“. Ja, han taler endog om de „Fantaster, der mener, at man skal paalægge en Spekula- tionsskat for at straffe dem, der lige nu spekulerer paa Børsen og maaske om en Maaned ikke spekulerer mere, fordi der ikke er nogen Anledning dertil“. Han taler om, hvorledes der i Virkeligheden ikke i Udlandet gives noget direkte Eks- empel paa en tilsvarende Skat, „og hvor man har forsøgt noget lignende, nemlig i Tyskland, er Skatten mislykkedes“. I den vidrige Debat omtaler Finansministeren sin Frygt for, at man ved saadanne Skatte- paalæg skal ramme baade retfærdige og uretfærdige. „Jeg mener stadig“, siger han, „at Regeringen og Rigsdagen ikke skal slaa ned paa Folk, der køber Papirer paa Børsen“, og han resumerer sine Be- tragtninger derhen, at der her er Tale om en Skat; „der er vanskelig at indkræve, som fordrer megen Kontrol, hvor Udgiften vil blive stor, hvis man ikke er meget for- sigtig, og hvor Omgaaelse af Skatten vil være meget nem“.

Dette er i Virkeligheden særdeles træf- fende. Man kan ikke komme bort fra, at den Stemning, der er skabt for denne saa- kaldte Børsskat, til syvende og sidst bun- der i en uklar Forestilling om, at man ved en saadan Skat kan hemme Spekulationen. Man har en Ubehagsfølelse af, at der et Sted her i Byen tjenes en Masse Penge, som gaar ens Næse forbi. Man har en Følelse af — og det er en almindelig Følelse i vide Kredse ude i Folket —, at naar der er noget, man ikke kan lide, skal det beskattes. Kun paa eet Punkt er jeg uenig med den højtærede Fi-